

DEIEN QUE TENIA UN ESPERIT MALIGNE

per HANS URS VON BALTHASAR

A l'evangeli s'acusa Jesús de dues coses: els seus parents diuen que ha perdut el seny i volen endur-se'l per força; per altra banda els mestres de la Llei deien que estava posseït de Beel-Zebul perquè evidentment no actua com un boig sinó com algú dotat de poders sobrenaturals. Jesús té una única resposta per a ambdues acusacions: l'obra que ell està construint té el caràcter de la unitat i del poder de Déu i del seu Esperit Sant —una obra de Satanàs no podria mostrar aquest caràcter—, i mostra alhora el caràcter d'una nova comunitat espiritual que no pot confondre's amb l'antiga comunitat terrestre. Per això no es deixa passar els seus parents, i els que l'acusen d'estar posseït per l'esperit maligne equiparen l'Esperit de Déu amb Satanàs, cosa que certament constitueix la blasfèmia més imperdonable. Perquè és una oberta oposició a Déu, l'Esperit del qual, actiu en l'obra de Jesús, és visible per a qui el vulgui veure. Allà on actuen els homes —també a l'Església— la seva acció pot ser criticada, però on és el mateix Déu el que actua, l'home que s'oposa a Ell es condemna a sí mateix.

L'home que s'oposa a Déu amb el seu pecat —això és el que ensenya el Gènesi— pretén sempre escapar d'aquesta autocondemnació donant la culpa a un altre. Adam i Eva són culpables davant Déu: la consciència de la seva nuesa els delata, i també la seva por davant la presència de Déu com a conseqüència del pecat. El pecador és conscient de la seva oposició interior a Déu. No veu cap més sortida que acusar a un altre com culpable de la seva situació. Adam dona la culpa a Eva, Eva dóna la culpa a la serp, l'enganyós poder de seducció de la desobediència. Però Déu els castigarà tots tres, sense tenir en compte les maniobres per passar-se la pilota d'un a l'altre, per tranquil·litzar la pròpia consciència inculcant el proïsme. Per als homes el càstig serà doble: per una banda, les penes i fatigues de l'existència, amb les quals podran expiar en part la seva culpa, i per l'altra la lluita sempiterna amb el poder enganyós i seductor del maligne, que els ha de mantenir en guàrdia per a poder resistir a aquest poder. Ambdues coses són camins oberts per a escapar de l'autocontradicció del pecat; però aquest no es produirà definitivament fins que Jesús, que realitza la seva obra en l'Esperit sense cap contradicció, reuneixi els homes en la seva unitat igualment sense contradicció.

L'apòstol Pau representa l'home que viu entre Adam i Crist; l'obra realitzada per Crist ha integrat en sí mateixa l'obra penitencial d'Adam. El que «la condició física es vagi consumint» no és atribuïble només a la penitència d'Adam, sinó per damunt de tot a l'obra d'expiació assumida ja per Jesucrist. «El pes incomparable de glòria» no disminuirà els pes de la creu. El que passa més aviat és que quan més pesada és la creu, més incomparablement grans seran la resurrecció i la glòria que vindran després.